

Službička

Uniesol ma najnevrlejší chlap na svete.

Uväznil ma vo veľkej komore plnej plastových stoličiek. Musel som tam zostať, kým sa nedoivali naši.

A čo si myslíš, že urobili, keď sme prišli domov? Upekli mi tortu? Dali mi vyššie vreckové, aby mi vynahradili stres, ktorý som si musel zažiť?

NIE, POSLALI MA DO IZBY!

„Uvedomuješ si, že dnes kvôli tebe takmer zavolali políciu?“ skríkol otec a chvel sa od hnevu.

„Ale, oci, veď do tej komory predsa zavreli mňa...“ snažil som sa mu to logicky vysvetliť.

„Louis... choď do izby!“ zvolal podráždene.

„Ešte som vám nepovedal, čo sa stalo,“ začal som, „bolo to úžasné.“

„Vieme presne, čo sa stalo,“ vzdychla si mama unavene.

Nie, nevedia.

Nikto to nevie. Iba Maddy a ja.

Neviem sa dočkať, keď to niekomu poviem. Urobíš mi láskavosť? Dovoľ mi, aby som ti porozprával, čo sa mi v toto úžasné poobedie vlastne stalo.

Môžem? Skvelé!

Tak šup na ďalšiu stranu.

Prvá kapitola

Kúzlo s pomalým účinkom

Utorok, 22. apríla

17.30

Volám sa Louis. Vlastne, zabávač Louis. Vyslovuje sa to Luí, nie Lewis, ako ma neustále oslovoval náš starý riaditeľ. Bol trochu strašidelný, takže som ho nikdy neopravil.

Mám len jeden talent – dokážem ľudí rozosmiať. Odkedy som bol v maminom bruchu, chcel som byť komikom.

Samozrejme, práve teraz som v škole – zívam –, ale v nedeľu poobede som hosťom v jednom vlogu. Nikdy neuhádneš, v ktorom! Priprav sa na prekvapenie.

Vo vlogu Noaha a Lily.

Sú dobrí, čo? Len si predstav, že to, ako si umývajú zuby, sleduje viac ako tri milióny tínedžerov.

Účinkoval som v závere niektorých ich vlogov. Možno si ma aj niekto všimol. Ten ukecaný chalan s hlavou v tvare cibule, čo pomáha dečkám riešiť ich problémy a rozpráva vtipy.

Nedávno mi Noah a Lily dokonca dovolili, aby som sa zapojil do jedného z ich žartíkov. Dostal som po ústach mokrou rybou. Ani ti nedokážem opísať, aký som bol hrdý. Hneď nato sa mi ozvali cez Skype...

„Louis, si taký smiešny, máme ťa veľmi radi,“ povedala Lily.

Pyšne som sa naparoval a vtipne som prehodil: „Tomu veľmi dobre rozumiem.“ (Patrím medzi tých ľudí, ktorí si robia žarty zo všetkého.)

„Preto nám budeš veľmi chýbať,“ dodal Noah.

Prestal som sa naparovať. Chýbať? Veď som nikam neodchádzal.

Akurát, že odchádzali oni.

Chystali sa na šnúru po Spojených štátoch – čakalo ich veľa špeciálnych rozhovorov a vystúpení.

„Aj ja mám pas,“ zasmial som sa (skúšal som, či sa chytia).

Noah a Lily sa zasmiali.

„A moja dobrá kamoška Poppy, prvotriedna kúzelníčka, je práve teraz tiež v Amerike so svojim starým otcom, má tam nejaké predstavenia. Som si istý, že by som mohol bývať s nimi a vy by ste sa mi nemuseli starať o ubytovanie, ani stravu, ani pranie...“

Noah a Lily sa smiali a smiali a potom povedali, že už naozaj budú musieť ísť. Nechápe, prečo ma nebrali vážne! Určite si museli uvedomiť, že bezo mňa sa ich sledovanosť začne prepadávať!

„Je to skvelá príležitosť pre vás oboch,“ vychrľil som zo seba. „Ako dlho budete preč?“

Nevedeli. Určite celé mesiace. „Neprestaneš nás sledovať, však nie?“ spýtal sa Noah tesne predtým, ako mi obaja zmizli zo života.

Celú večnosť som potom sedel pred počítačom v akomsi čudnom šoku.

Napokon som o všetkom, čo sa stalo, porozprával Maddy – svojej agentke a frajerke. Tiež

ju to ohromilo, ale napokon povedala: „Louis, nikdy nezabudnem, ako si vyzeral, keď ti Noah s Lily hodili do tváre tú mokrú rybu. Bolo to na popukanie. Takýto talent nenechám zmariť, bez ohľadu na to, čo tí dvaja urobia.“

O dva dni neskôr sa Maddy dozvedela o novej talentovej šou *Rozosmej ma*. Bola určená pre mladých komikov. Producentom bol Marcus Capel a práve organizoval po krajine konkurzy („Možno budem v tvojom meste už budúci týždeň.“), ale takisto povzbudzoval decká, aby mu posielali trojminútové videá, z ktorých by *pochopil podstatu ich osobnosti*.

S Maddy sme strávili celý víkend tým, že sme sa snažili zachytiť moju *podstatu osobnosti* a potom sme netrpezlivo čakali na odpoveď. Prešiel jeden dlhý týždeň, potom ďalší...

NIČ. Samozrejme, že existovalo len jediné vysvetlenie. Moja nahrávka sa musela stratiť v pošte. A tak sme s Maddy nahráli ďalšiu a poslali aj tú – tentoraz ako doporučenú zásielku (šikovné, čo?).

Teraz na chvíľku preruším tento príbeh, aby som vám prezradil jedno tajomstvo, o ktorom dokonca netuší ani Maddy. Tak zúfalo som tú-

žil, aby mi Marcus Capel odpovedal, že som si čosi prial.

Veľmi potichu som si zaželel: „Ak sa na tomto svete dejú zázraky, daj, aby sa mi Marcus Capel ozval.“

Na zázraky neverím, ale o čarodejníkoch a kúzloch existuje toľko kníh, že som si povedal, že to stojí za pokus – keby náhodou. Aj tak sa nestalo absolútne nič.

AŽ DO DNEŠNÉHO POPOLUDNIA!

Bol posledný deň veľkonočných prázdnin a s Maddy sme šli do Londýna, kde sme sa stretli s jej dvoma staršími sestrami – Vicky a Zoe. Celý deň sme sa potulovali po meste, sledovali pouličných umelcov v Covent Garden a potom nás vzali na senzačné jedlo. Vlakom sme sa vrátili domov a pomaly sme sa vliekli zo stanice, pretože sme toho obaja strašne veľa zjedli, keď nás oslovil výrazný, sebavedomý hlas: „Dovolíte, decká?!“ Vedľa nás poskakoval chlapík s hipsterskou briadkou v bielej košeli a zamatovom saku. Za ním šla žena s chlapcom vo veku môjho brata (sedem rokov) a niesli dva obrovské kufre.

„Stavíš sa, že ten chlapík je herec?“ spýtala sa Maddy.

„Pripadá mi povedomý,“ odvetil som.

Sledovali sme, ako si vykračuje k neuveriteľne snobskému autu zaparkovanému vedľa taxíkov.

„Verím, že čakáte na mňa,“ povedal vodičovi.

„To musí byť trieda,“ zašepkal som Maddy, „keď naňho čaká auto.“

Potom sa predstavil a jeho meno zmietlo všetko ako cunami: „Som Marcus Capel.“

Bolo to neuveriteľné, akoby sa stal... no... zázrak. Pomaly zaberajúci zázrak – požiadavku som predsa len poslal už pred pár týždňami.

Len sa nad tým zamysli – keby sme s Maddy šli skorším alebo neskorším vlakom, Marcusa Capela by sme nestretli! Naše načasovanie bolo zázračne dokonalé.

„Musí tu robiť konkurz,“ vyprskol som. „A my musíme zistiť kde!“

Maddy neodpovedala, iba tam stála s pootvorenými ústami. Vyzerala, akoby ju niekto začaroval. Potom sa zrazu otriasla a povedala: „Nesmie nám ujsť!“

Potom si už len pamätám, ako sa rozbehla za Marcusom Capelom. Na jeden bláznivý moment som si dokonca myslel, že nasadne do

jeho auta. Namiesto toho však nastúpila na zadné sedadlo jedného z taxíkov a zvolala: „SLEDUJTE TAMTO AUTO!“ Ponáhľal som sa za ňou. Šoférka otočila hlavu a zvedavo sa na nás zahľadela. „Niečo také som chcela vždy povedať ja,“ zaškerila sa.

Keď sme štartovali, spýtal som sa: „Maddy, čo presne teraz robíme?“

„Sledujeme Marcusa Capela, samozrejme,“ odpovedala. „Stavím sa, že ide do hotela. Zrejme do Belle Vue, to je najsnobskejší hotel v okolí.“

„A potom čo?“ nenechal som sa odbiť.

Maddy to rozčúľilo. „A čo ja viem? Nemôžem vymyslieť všetko naraz, alebo áno?“

Pete Johnson
Ako urobiť z rodičov superstar

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Fragment v roku 2023
v spoločnosti Albatros Media Slovakia s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 2 831
Zodpovedná redaktorka Simona Petková
Technická redaktorka Lucia Slobodová

Z anglického originálu
Pete Johnson: How to Change Your Parents into Superstars,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Award Publications Limited
vo Worksope v roku 2020, preložila Jana Vlašičová.
Jazyková redakcia Nataša Holinová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA